

A bumerángok röppályái

A tévében arról folyt az újságírók vitája, hogy az Esti Hírlap nyomását Ómolnár Miklós vezércikkének megengedhetetlen hangvétele miatt leállították. Kiváló riporternőnk idézett ebből a valóban sértésektől hemzsegő cikkből. Ez jó dolog, mert a sajtószabadságot bizonyítja, amivel mindenki naggyá, de törpévé is teheti önmagát. Ómolnár azzal védekezett, hogy idegen tollal ékeskedett, mert Eörsi István Leninnről szóló gúnyiratának parafrázisait adaptálta Horn Gyulára. (?)

Autológusi észjárásomnak felfoghatatlan: azt a frázissorozatot, amelyet Eörsi szerinte a „világot rabságba, nyomorba döntő” elmélet szerzőjére és megvalósítójára talált ki – ha igaz, ha nem –, Ómolnár hogyan húzhatta rá olyasvalakire, aki köztudottan épp ennek lebontásán fáradozott, a világ helyeslésétől és elismerésétől kísérvé. És mivel magyarázható Eörsi megítélése, ha Lenin kreációjának, az MDP-nek a tagjelöltje tudott lenni? Ez vonatkozik Litván Györgyre is, így az ő megdöbbenő okfejtése igazolódott, miszerint „épeszű ember nem lépett be az MDP-be”... E szerint: ebben a korban 800 000 szellemi fogyatékos élt és úgy-ahogy dolgozott hazánkban, beleértve Eörsit, Litvánt és magamat. Agy-sérülésem bizonyítja, hogy életem kockáztatásával harcoltam egy ilyen eszméért, és nem érzek bűnbánatot.

Most pedig arra gondolok: ha az elmúlt hatvan évben sérült aggyal mi mindent alkottam, akkor ép ésszel, mint Berki Mihály és társai, én is tábormok, tán még Nobel-díjas is lennék, bár ezt mostanában a „kommunizmus” lebontói kapják, mint pl. Gorbacsov. Avagy ő a nem képes? Hisz a világ nagy része feletti hatalmát és az országát adta a díjért. Én akkor vélekedtem így róla, mikor a nem képesek megváltóként néztek fel rá.

Nekem akkor az a vicc jutott eszembe, amikor a világhírű bűvész mutatványai közben felrobbant és elsüllyedt egy óceánjáró. A mentőcsónak felé, amelyben a bűvész didergett, egy tisztelője igyekezett, s lihegve kiabálta: csak azt akarom mondani, hogy ez nagyon buta vicc volt.

Surányi Endre